

ΩΣ ΠΟΥ ΦΤΑΝΕΙ Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΤΡΕΛΛΑ...

Η ΠΙΟ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Τò ἀερόστατο πού θά τò σήκωναν πουλιά.—Τι δέν είχε προβλέψει ὁ σοφός εφευρέτης. Τò ἀερόστατο μέ τò κανόνι. Πῶς θά περνεύσαν τά στρατεύματα τοῦ Ναπολέοντος τή Μάγχη. Πλῆθια σφύρεμα ἀπὸ... δελφίνια. Τά ψάρια ὡς ὑπεύγυια. Πῶς μπόρουν νά προληφθοῦν ἡ συγκρούσεις αἰθροδρόμων—ἀπὸ τῆς Σκύλλας εἰς τήν Χάρυβδιν. Ὅπου οἱ πολιορκούμενοι Παρισίνοι γίνονται ἔλαιο εφευρέται. Ἡ «θεριστική βόμβα» καί ἡ «βόμβα τοῦ θανάτου». Ἡ δαχτυλίστρα πού σκοτώνει. Τò «μυδραλλιοβόλο-ὄργανέτο».— Πῶς θά καταστρεφέντουσαν ἔλαιο οἱ Γερμανοί, κλπ. κλπ.

πρόληψις τῶν καταστροφῶν, ἡ λύσις τῶν προβλημάτων πού ἐθεωροῦντο ὡς σήμερα ἀλύτῃ ἡ πραγματοποιήσις τῶν ἀδύνατων... ὁλ' αὐτά εἶνε πράγματα πολὺ... ἀλλὰ, κατὰ τή γνώμη τουλάχιστον μερικῶν εφευρέτων.

Ἐτοί οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ πού νομίζουν ὅτι εἶνε παραγνωρισμένε μεγαλοφρονεῖς, ἀνόητοι τῶν Ἐδύσσων καταπίονται μέ ὅλη τους τή σοβαρότητα γιά νά πραγματοποιήσουν τὰ τρελλά ὄνειρα τῆς εφεθιομένης φαντασίας τους. Κανένα πρῶγμα δέν εἶνε ἀδύνατο γιά τοὺς «μνιαζοῦς» αὐτοὺς εφευρέτες!

Ἀποδείξει, ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ἀεροπλοΐας τὸ εἶχε λύσει πρακτικώτατα ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, πολὺ πρὶν ἀνομιε εφευρεθῶν τ' ἀερόπλοια καί τὰ Ζεππέλων. Τὸ ἀπλοῦστον γιά τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ νά χρησιμοποιήσῃ τὰ πουλιά γιά νά πετάγῃ; Γιά νά τὸ πετάγῃ αὐτὸ δέν ἔχει παρά νά ζήγῃ, δεκά εἰσοίσι, χιλια πουλιά σ' μιὰ λέμβο ἀερόστατου, ὅπως ζεῖουν ἄλογα σ' ἕνα ἀμάξι. Τιποτε πὺ πρακτικὸ ὅπως βλέπετε...

Αὐτὴ τὴ λύσι εἰδωσε τὸ πρόβλημα τῆς ἀεροπλοΐας, πρὸ πενήντα ἐτῶν, ὁ Οὐγγρὸς εφευρέτης κ. Μπέλα ντὲ Σενμικλῶν, ἀπὸ τῆ Βουδαπέστη, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ διπλωμα εὑρεσιτεχνίας πού τῆρε ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο ἐμπορίου στίς 20 Μαρτίου 1894.

Τὸ ἀερόστατο τοῦ Οὐγγρὸν εφευρέτου ἀποτελεῖτο ἀπὸ δύο σκελετοὺς ἐλαφροῦς ἀπὸ μπαμποῦ ἢ ἀλουμίνιο, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦταν χρημασμένη μιὰ λέμβος. Ἀπάνω σ' αὐτοὺς τοὺς σκελετοὺς πού εἶχαν σχῆμα ξέστρου, ἦσαν γενομένη δίκτυα κί ἐπάνω στὰ δίκτυα αὐτὰ θά ζεῖοντοσαν τὰ πουλιά. Μεταῦν τῶν δύο σκελετῶν, ὑπῆρχε κάποια ἀπόστασις γιά νά μπόρουν νά κινωθῶναι ἐλεύθερα τὰ πουλιά τὰ ὁποία «μποροῦσαν νά πλαγιάζων ἐπάνω στὰ δίκτυα καί ν' ἀναπνοῦνται ὅταν κορυφώοντοσαν» ὅπως ἔγραφε στή σχετικὴ ἔκθεσι. Μόνον πού ὁ εφευρέτης ξέλασε νά μᾶς πῇ, τί θά συνέβαινε ἀν τὰ πουλιά κορυφώοντοσαν ὅλα μαζί, στήν στιγμὴ πού τὸ ἀερόστατό του θά βρισκόταν σὲ ἕνος ἐκατομμυρίων μέτρων ἀπὸ τῆ γῆ...

Ἐπίσης ἕνας ἄλλος εφευρέτης θέλοντας νά λύσῃ κί' αὐτοὺς τὸ ζήτημα τῆς ἀεροπλοΐας ἐπρότεινε στίς 7 Ὀκτωβρίου 1901 νά ἐφοδιάζονταν τὰ ἀερόστατα μέ κανόνια γεμάτα, τὰ ὁποία νά ἐκπυροκροτοῦν καθε τὸσο καί νά λαμασθῶν με τῆ δύναμι τῆς ἐκπυροκροτήσεως μαζί μέ τὴν ὄριβι, καί τὸ σκάφος τοῦ ἀερόστατου.

Ἐκτός ἀπὸ τὸ ζήτημα τῶν πουλιῶν, ἔχοντε καί τὸ ζήτημα τῶν... φαιών! Ὅταν στὰ 1803, ὁ Μέγας Ναπολεὼν στρατοπέδωσε στή Βουλὼν με τὴν πρόθεσι ν' ἀποβίβασι στρατεύματα στήν Ἀγγλία, ὁ Κατρεμέ ντ' Ἐζουβᾶ, ἐπρότεινε σοβαρότητα στὸ στρατηγὸ Νταβὼν ἕναν «ἐξωφρενικὸ» τρόπο, μέ τὸν ὅποιο τὰ Γαλλικὰ στρατεύματα, θά περνεύσαν τὸν πορθμὸ τῆς Μάγχης: θά ἔξερν... δελφίνια γενομένη στίς βάρκες καί στίς σχεδίες πού θά μετέφεραν τὸ στρατό!

Ὁ Νταβὼν, ἀντί ἀλλῆς ἀντιπρόθεσις, ἔπειλε τὸν διστυχημένον εφευρέτη σ' ἕνα φρενοκομεῖο!

Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἕνας ἄλλος εφευρέτης— τῆσι τοῦ Κατρεμέ ἐπῆρε διπλωμα εὑρεσιτεχνίας γιά τὴν «χρησιμοποίησι τῆς δυνάμεως τῶν ψαριῶν τῆς θαλάσσης καί τοῦ γλυκοῦ νεροῦ καί ὅλων τῶν ἄλλων ὑδροβίων ζῶντων εἰς κινήθειον δυνάμεως σ' ἐκκοπῆσι, προορισμένα γιά τὴν σωτηρία τῶν ναυαγῶν, γιά ἔργα χημεία ἢ γιά διασκεδάσεις». Ὁ εφευρέτης εἶχε ὑποβάλει μάλιστα τὸ ὑπουργεῖο σ' ἕνα σκίτσο τῆς εφευρέσεώς του πού παριστάει ἕνα ψάρι σ' ἕνα μικρὸ πλοῖο, ἐπάνω στὸ ὅποιο καθόταν ἕνας ἐπιβάτης.

Μιὰ μόνο δυσκολία ὑπῆρχε στήν ἐφαρμογὴ τῆς εφευρέσεως. Πῶς θά καταφέρουν νά ζεῖουν τὰ ψάρια;

Στήν ἴδια κατηγορία τῶν εφευρέσεων, πρέπει νά συμπεριλάβομε καί τὰ «ἀμάσια τῆς Σαχάρας». Αὐτὰ τὰ ἀμάσια ἦσαν προορισμένα νά διασχίζον τὴν ἔρημο μέ μιὰ ταχύτητα σάν τῆς πύ γαίφορος ἀμοξοστοχίας. Θά γινόντοσαν πολὺ εὐρύχωρα, θά εἶχαν κομψίνες ἀποθήκες γιά κρῖνον νερό καί χρυσιῶ, αἰθῶνες, νοσοκομείον, καί καμίνες, γιά τοὺς ταξιδιώτες. Θά ἦταν μ' ἀλλῶν λόγων, καμψίνα μέ ρόδες. Καί τὶ ρόδες! καθέμια τους θά εἶχε 75 μέτρα μήκος καί 30 πλάτος! Αὐτὰ τὰ ἀμάσια θά λειτουργοῦσαν κατὰ τὸ λέγειν τοῦ εφευρέτου τους, μέ πεπεσμένον ἄερα τὸν ὅποιο συνάγει κανεῖς στή Σαχάρα ἀπὸ μορφήθων καί ὁ ὅποιος μπόρει νά συγκεντρωθῇ μέ ἀπορροφητικὰ ἀντλίες.

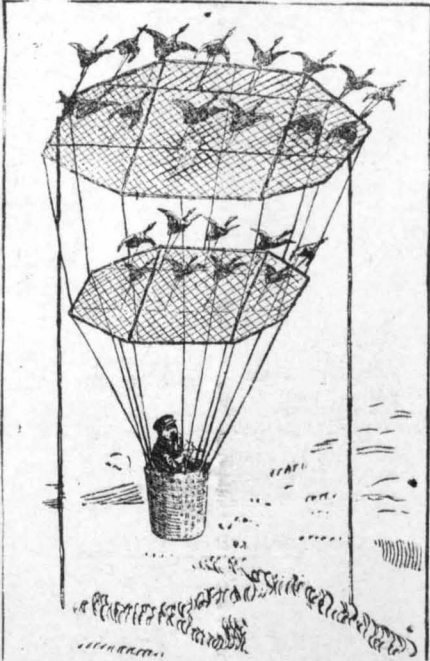
Ἐνας ἄλλος σκολος στὸν ὅποιο ἀποβλέπων οἱ εφευρέται εἶνε νά προστατεύουν τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ διστυχητά.

Τὶ πὺ τρομερὸ ἀπὸ τὰ σιδηροδρομικὰ διασχητήματα; Καί πῶς μπόρει κανεῖς ν' ἐμποδίσῃ δύο ἀμοξοστοχίας νά συγκροσθοῦν;

Ἐπῆρξε γι' αὐτὸ, ὅπως τοὺς ἀμοξοστοχίας ἰσχυρίζεται κάποιο ἀμερικανὸς εφευρέτης ἕνος τρόπος εὐκόλος καί ριζικός: μπόρει ν' ἀποκρυφθῇ μιὰ συγκρούσις ἀν τὰ τραίνα πού πρόκειται νά συγκροσθοῦν... ἐκτροχιαστοῦν!

Ἴδου τὸ σύστημα τοῦ εφευρέτου αὐτοῦ. Σὲ κάθε μηχανὴ ἢ σὲ κάθε βαγὼν τῆς οὐράς τοῦ τραίνου προσαρμόζεται ἕνα τεράστιο αἰθερινὸ τρίγωνον, πού μπόρει νά στρεψογυρῆ, σὶ περιπτώσι συγκρούσεως, δεξιὰ κί ἀριστερά. Ἄν, παραδειγματικῶς, χάρην, ἡ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ τριγώνου γυρῆσῃ, στρίβει ἀριστερά, ἢ ἀντιθέτως. Ἐτοῖ, προτοῦ συγκροσθοῦν δύο τραίνα, τὰ δύο τρίγωνα, γυρῶντε τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο. Τὸ ἕνα τοῦο στρίβει τότε δεξιὰ καί τὸ ἄλλο ἀριστερά, βγαίνε ἀπὸ τίς γραμμές καί τὸ τραῖνο, ἐκτροχιαζεται κί' αὐτὸ καί πάει νά... γαρεμισθῇ καί νά τοακισθῇ ἔξω ἀπ' τῆς γραμμῆς, ἐκτός περὶ ἀν ὑπῆρχε κανένα γκρομῶς ἢ κανένα ποτῆμ γιά νά καταποτισθῇ.

ἘΝΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ ΑΕΡΟΠΛΟΙΟ

Πῶς θά σήκωναν τὰ πουλιά τὸ ἀερόστατο τοῦ Οὐγγρὸν εφευρέτου Μπέλα ντὲ Σενμικλῶν.

τους, την πόλη, το Βίμαρχ, τον αυτοκράτορα Γουλιέλμο και τη Γερμανική Αυτοκρατορία!

Πολλοί έφευγάνε κάνον διάφορες έφευρέσεις από μιá ανάγκη να έφευγόναν για διασκέδασι τους. Η ελάχιστες έννοιες της υπέρ-ξέως με αναστατώνουν το μυαλό των έφευρετών αυτών. Αυτό δέ χρ-νοποιείται πριν από άλλες.

Ο ιστορικός Ντανζό διηγείται στο ήμερολόγιό του ότι ο γ. ν. γ. Βιλλεγά, πρόταξ των συμβόλων του Βασιλέως στά 1860, είχε έπινοήσει έναν ξυ-πνο κα παραδόξο τρόπο συγχρόνος για να μεθαίνη κανείς την ώρα σε οποιαδή-ποτε στιγμή της νύχτας. Είχε τοποθετή-σει κοντό στο χροεβράτι του, ούτως ώστε να μπορεί να τό φράνη τό χέρι του, ένα ρολόι με μεγάλη πλάκα στο όποιο ή όφες ήσαν χαραγμένες οκαλιότητες. Σε κάθε λοι-πό κορυφωσι που σημάτίζαν οι αριθμοί, είχε τοποθετήσει για κάθε ώρα ένα δια-φορετικό μπαχαρικό. Όταν λοιπόν ήθελε να μάθη την ώρα, άπλωνε τό χέρι του, άκολουθούσε τη διεύθυνσι του δείκτη, έ-φταναν τον αριθμό που έδειχνε, βουτούσε μέσα τό δάκτυλό του, τό έφευρε από τό χεί-λη του ζι' από τη μυροδιά του μπαχα-ρικού καταλάβαινε την ώρα. Τό ίδιο έ-κανε και με τό λεπτοδείκτη.

Ένας άλλος έφευρέτης, κατά τό 1870 είχε έπινοήσει ένα σφοδρό περιεργό έφευ-ρέσεις. Θά σάς απαριθμήσουμε έδω μερι-κές απ' αυτές: Έν πρώτους ό έφευρέτης αυτός, ό όποιος όνομαζόταν Ρενέ Λε-κλιέρ, είχε έπινοήσει τό «συμπλεκτικώμε-νο χροσι» ένα χροσι από τό όποιο μιá όσα είχε τη δύναμι που έχουν εκατό όκαυές κοινού χροσιού. Είκοσι στατόνες απ' τό χροσι αυτό έφταναν για να μεθώση κα-νείς. Ο έφευρέτης όμως δέν τό προσόρι-ζε για τους μεθυσους, αλλά για τους έξευρετριάς.

Άλλη έφευρέσις του Ρενέ Λεκλιέρ ή-ταν ή «παρθένος γή» ένα μίγμα χρομάτος που κατά τό λέγειν του έφευρέτου, ήταν όμοιο με τό χρομά της γής, κατά τους πρώτους χροόνους της δημιουργίας και χά-ρις στο όποιο ή γή θά γινόταν τόσο γό-νημο όσο και στους πρώτους όκαυές αιώ-νες. Τριτη έφευρέσις του Λεκλιέρ ήσαν τό «σφοδρό μεγάλος ένταξος» χάρις στα όποια θά ποτιζόντουσαν από τό ποτίσιμα δια-τά χροσάρια της γής! Τετάρτη έφευρέσις του ίδιου ήταν ή «μποτιλία-όφθα», μιá μποτιλία δηλαδή συνηθισμένη, ή όποια μέσα σε λίγες στιγμές θά μπορούσε να μεταβληθή σ' έκπινδνο ποροακικό. Ο ίδιος τέλος έφευρε, και τους άλλινους «όλοσθητρες», επάνω στους όποιους θά ταξίδευαν τά έξωρες. Χάρις στους όλοσθητρες αυτούς, έπιβάτες και έμπορεμα-τά, θά μεταφερόντουσαν με ταχιστά άστρατής στον τόπο του προορισμού τους.

Μερικά χρονια πρό του πολέμου κατετέθη στο ύπουργείο των Στρατιωτικών της Γα-λιίας, τό σχέδιο μιás «ξυπολόγησι — όιτροέλλας από καουσιού». Η ξυπολόγησι ήταν όπως ήρουν-θισμένες, μιá ή προτοτυπία της ήταν στη θήκη της, που άποτελούσε μιá πραγματική όιτροέλλα, άκριβώς άν αυτές που χρησιμοποιούσε. Έτσι όταν ένα στρατιώτη τον έπαινε ή βροχή, δέν είχε τίποτε άλλο να κάνει παρά να προσαρμόσει τό σπαθί του στο όπλο του ν' άνοιξη την όιτροέ-λη του και να βρεθή προστατευόμενος απ' τη βροχή.

Έχουμε επίσης και τό «καπέλλο — ό-μπρόβλα» που μόλις ό καιρός γινόταν βροχερός, μπορούσε να ξεδιπλώνεται, ν' απλώνεται και να σχηματίζει πάνω απ' τό κεφάλι ένα είδος ό-μπρόβλα, άφρατά πλατείας για να τό προστατεύη απ' τη βροχή.

Φροντίζοντας για την ζωή των πεζοπόρων σε όρες που ό άνεμος φυσάει δυνατός, ένας ά-μερικανός έφευρε τελευταία ένα καπέλλο που προστατεύει τον κύριό του από τά κεραμίδια και τις καπνοδόχους που παίρνει ό άνεμος. Αυτό τό καπέλλο, έπίσημο και ψηλό, είχε φτιαγμένο με τέτοιο τρόπο ούτως ώστε ένα κεραμίδι ή όποιο-δήποτε άλλο βαρύ αντικείμενο, πέφτοντας άπά-νοι του προκαλεί τό τινάγμα ενός δυνατού έλα-τρηίου που βροίκεται στο έσωτερικό του.

Έτσι τό αντικείμενο, που χροίτησε στο κα-πέλλο, τινάξεται μακριά!

Σ' έναν Άμερικανό επίσης όφειλεται ή έφευρέσις των «χρομα-στών πιάνων», τά όποια προορίζονται για τους άναήθους που δέν μπορούν ν' άφήσουν τό χροεβράτι τους, καθώς και των «φωτεινών άε-ροπλάνων» που άποτελούν έστις φωτός τόσο μεγάλης, ώστε θά μπο-ρούν να φωτίζουν πόλεις όλόκληρες, άχροησιότητας τό ηλεκτρικό και τό γάσι.

Ός προς τό ζήτημα του φωτισμού, έχουμε και τό φωτισμό με τά μικρόβια, τον όποιο σκέφτηκε ένας σφοδρός Άμερικανός, βασιζόμενος στο γεγονός ότι μερικά μικρόβια έχουν τό χάρισμα να φωσφορίζουν μέσα στο σκο-τάδι. Σύμφωνα λοιπόν με τον Άμερικανό αυτό, για να εξασφαλισουμε πρώτης τά-ξης φωτισμό, δέν έχουμε να κάνουμε τίποτε άλλο παρά να πάρουμε ένα λι-μήτρη και να βαλουμε μέσα μερικά απ' τά μικρόβια αυτά. Έτσι, όταν νυχτώση, θά έχουμε ένα όφαιότατο γαλαξικό φός.

Τι να πη τώρα κανείς για τό «φωτεινό καπέλλο που άναφροβάνει», τό όποιο έπι-νοήσε ένας γάλλος έφευρέτης και τό ό-ποιο θά μπορούσε να έξυπηρετήση περί-φρημα τη διαφήμισι. Χάρις σ' έναν ξυπνο μηχανισμο από τό καπέλλο αυτό βγαίνου-σαν φωτεινά γράμματα τά όποια άναφροβί-νονταν κατά βούλησι.

Νά δύο άκόμα έφευρέσεις, όφειλόμα-νες σ' ένα γυροτό: ή «περιφερομένη λου-τροπόλις» και τό «υπεροκαένειο—λουτρο-πόλις»!

Η «περιφερομένη λουτροπόλις» εί-ν' ένα μεγάλο άμάσι τετραγώνου, στη μέση του όποιου σε μιá φορητή δεξαμενή έπα-χει νερό κι' όλόκληρα μπαγιέτες. Τό άμάσι αυτό, θά περικεκοταν μόνο σε δρομους κακοφτιαγμένους, ούτως ώστε τά τρανιάμα-τά του να προκαλούσιν τινάματα και τριχμια-σι στη δεξαμενή και γίνοντι ό λουτρονο-ι την έντύπωσι ότι βροίκονται μέσα στη θάλασσα!

Μά τό «υπεροκαένειο—λουτροπόλις» ξεπερνάει ότι θά μπορούσε να φανταστή κανείς. Ο έφευρέτης του τό έπινοήσε για να έξυπηρετήση τους έπιβάτες των ύπερο-καένειων, οι όποιοι, κατά τά μεγάλα τα-ξείδια τους, δέν έφροναν πώς να σκατώσουν την ώρα τους. Η ύπεροκαένειο, λοιπόν, του ύπεροκαένειου θά έπινοήσεται με τους εξα-σφαλιστή όλους τις άνεσος μιás νο-ντέρας λουτροπόλιος! Για να γίνεται όμως αυτό τό ύπεροκαένειο θά ναυπη-γόνται έτσι ώστε τό κέντρο του ν' άποτελή μιá τεράστια δεξαμενή στην όποια θά μπορούσε να ελκοχηθί τό νερό της θάλασσας. Έτσι ή γη-φωσι θά ήταν άν μια πίστα νερού από τη λίμνη. Μέσα στην λίμνη αυτή της όποιας τό βάθος δέν θά ήταν περισσότερο από δύο-τριημι μέτρα τά δυοτρίμηματα, οι έπιβάτες θά έπαρναν τό λουτρο τους. Έπάνω στη γέφυρα, όλόκληρο στο νερό, θά έφτιαζαν ένα καζίνο, καμίνες, ρεστο-ράν, ντάνζινο, κλπ. κλπ.

Άπ' αυτά όμως που έξέφρασε ως τώρα βλέ-πει κανείς ως που μπορεί να φτάσει ή έξωφε-ρική φαντασία των έφευρετών. Άς σπούσουμε ό-μως να προσθέσουμε ότι δέν πρέπει κανείς να τους παίρνει πάντοτε στο άστέρι. Μπορεί μετωξύ των έφευρέσεών τους να ύπάρχουν και μερικές που να είναι παράδοξες φαινομενικά.

Αν θά ήταν άλλωστε δόξολο και άναφευρε-μοποιάφιμης έφευρέσεις, ή όποιες, άφού προκά-λεσαν πρώτα τις έφρονες, άναγνωριστσαν κατό-πι ύφέλιμες κι' έκαναν τους έφευρέτας τους πάμ-πλουτους.

Κεννιόη ιδεών έκκεντριών, έφευρέται με ό-νετρα κατατηρικά και με συλλήψεις τρελλές, βλέποντι όλοι στο τέλος των κόπων τους την δί-ξα να τους άχτιροβόλη και την τύχη να τους χαμογελά, με τά χροια γεμάτα χροσάρια. Αυτό είναι τό μυστικό της έπιμονής τους, της μεγαλο-φροίας τους ή της τρέλλας τους.

Και γι' αυτό ή ράσιον των έφευρετών δέν θά λείψη ποτέ από τον χρομό!

Θά μοιροσάμα να παρακείνομε έλ' άπειρο τον κατάλογο αυτό των παραδόξων κι' έξωφερικών έ-φευρέσεών: Μά φροβήσατε μήπως κορυφώσαμε τους άναγνώστες μας.

ΤΟ ΨΗΛΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΠΟΥ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ

Τό χειμώνα, όταν φυσάει άνεμος δυνατός, πολλές φο-ρές συ, βαινον δυοτρίμηματα από κεραμίδια και κα-πνοδόχους που πέφτουν στο κεφάλι των διαβατών. Τά δυοτρίμηματα αυτά μπορούν να τ' άπον όνομε άν φοροσουμε αυτό τό ψηλό καπέλλο, τό έφευρισμένο μ' ένα έλ ήτριο, τό όποιο, μόλις κανείς άντικείμενο χροίτησει τό καπέλλο, τινάξεται και να πέσει μακριά.

ΕΝΑΣ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΝΑΥΑΓΟΣ

Χάρις σ' αυτό τό ναυαγοσωστικό μηχανή-μα, ένας άμερικανός έφευρέτης, δέν θά φοβόται πιά κανείς τις τρικυμίες. Συμ-μαροβόμενοι στην επιφάνεια της θάλας-σής χάρις στο μηχανήμα κι' έχοντας πρό-φρημα και νερό ό ναυαγός μπορεί να πε-ριμνήνη με την άνεσι του να περάση ένα πλοίο να τον περισυλλέξη.